

mediedækning, hvor vi ser det kaos og den uorden, det giver i de lande. Og det er klart, at oven på det indtryk, når det har fæstnet sig på nethinden i den danske befolkning, kan det være svært at overbevise dem om, at vi skal indgå i det samme projekt.

Vi så det, med omvendt fortegn ganske vist, da den danske økonomiminister fik lov til at være med til at drikke et glas champagne, da de andre lande officielt erklærede, at nu startede man europrojektet. Ja, da så man, at da var der en holdning i den danske befolkning, som vel var så positiv over for euroen som nogen sinde.

Men siden da er det gået op for den danske befolkning, at det ikke kun er et spørgsmål om, hvorvidt økonomiministeren kan drikke champagne. Det er ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt der kommer et billede af vores danske monark på disse euromønter, der følger meget mere med. Og derfor bliver konklusionen, at det klogeste, vi kan gøre den 28. september, er at stemme nej.

Så bliver der sagt fra tilhængerens side: Hvis vi stemmer nej, kan vi ikke på noget senere tidspunkt vende tilbage. Men det passer jo ikke, for hvis vi stemmer nej, vil situationen for Danmarks vedkommende være uforandret den, at vi fortsat har et forbehold, for så vidt angår Den Økonomiske og Monetære Union. Vi står i samme situation som i dag, og jeg kan ikke forestille mig, at de øvrige EU-lande vil gå bort fra det løfte, der blev givet i Edinburgh, nemlig at Danmark kan have et forbehold.

Men bevares, hvis super pro-euro danske ministre tager til ministerrådsmøder og topmøder i forlængelse af et dansk nej og serverer det danske budskab som en katastrofe, ja, så må de andre lande jo tro, at den er helt gal i Danmark. Så derfor er det i allerhøjeste grad op til, pudsigt nok, eurotilhængerne at afgøre, hvordan et dansk nej bliver opfattet i de andre lande.

Når det også i dag bliver slået fast fra flere tilhængerens side, at vi skal betragte europrojektet som et fredens projekt, så er vores konklusion: Jamen det er da godt, at Tyskland, Holland, Frankrig, Belgien osv. så har fundet ud af at indgå den fredsaftale med hinanden.

Men at Danmark skulle tilslutte sig, ja, det efterlader det indtryk, at der måske hos nogle er ambitioner om, at Danmark skal til at være en krigsførende magt. Det er jo selvfølgelig vrøvl, og derfor er det også vrøvl at efterlade det indtryk i befolkningen, at der bliver mere fred i Europa, fordi vi skifter den danske krone ud

med euro. De ting har ikke noget med hinanden at gøre.

På et meget tidligt tidspunkt af debatten, nemlig helt tilbage i 1997 – det var nærmest, inden debatten var gået i gang endnu – slog de danske vismænd fast, at fordele og ulemper ved at være med i Euroland er marginale. Det gav ikke anledning til nogen bemærkninger dengang, men jeg skal love for, at da budskabet blev gentaget i år 2000, gav det anledning til uro og utilfredshed, ikke mindst på regeringsbænken.

Det skyldes jo selvfølgelig, at dermed var et af de væsentligste argumenter for, at vi skulle komme med, nemlig at der ville være økonomiske fordele ved det, taget af bordet. Og vi må slå fast, at efter at der nu har kørt valgkamp et stykke tid, er det, som vismændene sagde og dokumenterede, ikke blevet modbevist.

Til gengæld har valgkampen jo i sidste uge udkrystalliseret en meget interessant og vigtig oplysning, nemlig den oplysning, at det koster det danske samfund omkring 15 mia. kr. at skifte kronerne ud med euro. Og det er ikke blevet modsagt af nogen, at det ligger på det niveau.

Spørgsmålet er så: Hvem er det nu lige, der skal betale de 15 mia. kr.? Ja, det kunne mange af de propagandapublikationer, som regeringen udgiver, jo godt tage at fortælle befolkningen. Man kunne jo godt tage at fortælle befolkningen, at de, der kommer til at betale de 15 mia. kr., er den selv samme befolkning, i stedet for at fortælle folk, at deres kontoudtog fra banken fortsat vil være gratis eller fortsat vil være med gebyrer, og at banken ikke tager noget for at gange deres indestående i kroner og regne frem til, hvad de nu skal have stående i euro.

Sandheden er jo nok den, at hvis det går op for den danske befolkning, taxavognmanden, købmanden, den lille handlende, håndværkeren osv., at det er dem, der skal betale den væsentligste del af de 15 mia. kr., ja, så kunne det jo være, der var nogle af dem, der blev aldeles modstandere af projektet.

Hvad skal taxavognmanden gøre? Ja, ifølge hyrevognsloven, som han jo skal overholde, skal han altså i mange måneder fortælle, hvad det koster både i euro og i danske kroner. Han skal altså have to taxametre kørende, og hvem betaler for det? Ja, det gør han selv. Nåh ja, men han kan bare lade prisen gå videre til kunderne. Vel kan han ej, for det er de lokale byråd, der